

ШУМАДИНКА,

Л И С Т Ъ 3 А

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази сваке Суботе. Цена е одъ 1. Апр. до нове године 18 гр. За огласе плаћа се 3 кр. ср. одъ врете за едан-путъ а 5 кр. ср. за трипутъ.

№ 43.

СМРТЬ ЛУДВИКА XVI.

(прев. изъ Мивѣа.)

Народни састанакъ (конвентъ) установи се 20. Септембра 1792. и отвори своя засѣданія 21. Јошть у првомъ засѣданію укине онъ краљвско достојанство и прогласи републику. 22 присвои онъ себи републику, изјавивши да се неће више започинати одъ год. IV. слободѣ, но одъ год. I Француске републике. После овы први мѣра съ усклицанѣмъ одобрени и съ некимъ соперничествомъ демокраціе и одушевлѣнја одъ стране обе партае, коѣ се были разделе при свршетку законодателне скупштине, конвентъ, мѣсто да се одао пословима, преда се унутрашњимъ распрама. Жиронденцы и Монтанарци, пре него што ће установити нову револуцію, хтѣли су знати коме ће између нѣи двоѣ она принадлежати, и грдне опасности нѣиовогъ положеня нису предупредиле нѣиову борбу. Они су имали више него игда боати се Европе. Почемъ су Аустрїя, Прусска и нѣки владатели у Нѣмачкой были ударили на Француску пре 10. Августа, то се могло садъ сасвимъ мислити, да ће се и други владатели изразити противъ нѣи после паденя монархіе, затвора Луи XVI и убиства у мѣс. Септембру. У унутрашњости брой непрятеля револуціе био е умножень. Требало е къ приврженицима уставногъ краљвства присаединити оне, кои су се живо бринули за судбину Луи XVI. и оне, кои су држали, да е слобода немогућна безъ правила и подъ владѣниемъ светине. Усредъ толики препона и противника, у оно време, кадъ е нѣиова слога была крайнѣ нуждна башъ да бы се у ударало, партае Жиронда и Монтанъ нападну една на другу съ найвећимъ огорченѣмъ. Истина, да ове двѣ партае нису могле една другу сносити, и да нѣиови поглавари нису се могли сложити: толико е было повода къ удалѣнју у нѣиовомъ супарничеству за владѣнїе и у нѣиовымъ намѣрама!

Жирондени были су одъ догађая принуђени, да буду републиканци. Найболъ би ѣймъ прилично, да су были остали уставни. Чистоћа и искреность нѣиовы намѣра, нѣиово гнушаванѣ светине, одбациваюћи насилна средства, а особито, што су тако паметни были да нису покушавали оно, што нѣи не било могуће, све имъ то било као законъ; али они нису были слободни, да остану такови као што су се изъ почетка показивали. Они су слѣдовали нагону, кои е нѣи вукао къ републики, и

они се мало по мало навикли на ову форму правленія. Премда су по данасъ ватрено и искрено желели, они су ипакъ осећали како е тешко но установити и утврдити. Стварь имъ се чинила велика и лѣпа, али они су видѣли, да нема людїи за ту стварь. Светина нѣи имала ни просвѣщенѣ ни правя, коѣ су потребне за ову форму явногъ управленія. Револуція, кою е была произвела уставодателна скупштина была е јошть законитїя, изъ тогъ узрока, што е была праведна; она е имала свой уставъ и свое грађане. Али една нова револуція, коя бы нижу классу жительствова позвала у државно управленїе, не бы могла дуго траяти. Она бы морала повредити прѣмвоге интересе, а имала бы само привремене бранителѣ, нижа класса могла бы дѣйствовати и управляти за време кризе, али не свагда. Но ипакъ на нѣи се морало ослањати, кадъ се саизвољавало на ову другу револуцію. Жирондени то нису учинили, и нашли се у сасвимъ кривомъ положеню: они су изгубили помоћъ уставны, безъ да су придобили помоћъ демократа, и они нису имали на својой страни ни високу, ни низку класу. И тако су они само полу — партаю сачинявали, коя е брзо была оборена, ерѣ е была безъ жила. Жирондени, послѣ 10. Августа, были су између среднѣ классе и просте светине што су *Монархисте* или партая Неке-ра и Мунїе-а послѣ 21. Юнїа были, између привилегїраны класса и грађанства.

Монтаньска партая напротивъ, хтела е републику съ народомъ. Поглавари ове партае, коѣ е важность Жирондена помрачавала гледали су, да оне оборе, и на нѣиово мѣсто дођу. Они су были манѣ просвѣштени, манѣ краснорѣчяви, али вѣштїи, рѣшителнїи, и нимало негледећи на своя средства. Крайня демокрація нѣиима се чинила, као найболъ правленїе; и што су они називали народомъ, то естѣ нижа класса была е предметъ нѣиовы непрестани ласканя, и нѣиове найвеће бриге. Нїедна партая нѣи была опаснїя; али слѣдственїе радила е она за оне, съ коима се борила.

Одма како се отворио конвентъ, Жирондени су были заузели десну странку, а Монтаняри край лѣве, одъ туда су и добили име, подъ коимъ се она назива (партая съ брега). Жирондени были су најснажнїи у скупштини, у обште, сви избори по департаментима были су испали у нѣиномъ смыслу. Великїи брой депутираца законодателне скупштине био е повторително избранъ; и

будући, да у данашњѣ време саюзи много чине, сви чланови, кои су были саєдинѣни са депутаціомъ Жиронде, или съ общиномъ Паризскомъ, пре 10. Августа, опеть се повратили съ истымъ мнѣніями. Други су долазили безъ системе, безъ партає, безъ наклоности, безъ неприятельства, они су сачинявали што се у оно време звало *равница* или *блато*. Овай безкорыстный саюзъ у борбама између Жиронде и Монтанъ прелазіо е свагда на праведнио страну, докле е нъой было дозвољно, да буде умѣрена; то естъ дотле, докле се не за себе саму бояла.

Монтаньска партия састојла се изъ Паризски депутираца, кои су были избрани подъ упливомъ общине одъ 10 Августа, и изъ нѣки департаментски явни республиканаца, после су но они умножавали, кое су догађаи распальивали, или кое е страхъ къ нъой придружіо. Али премда е по брою маня была у скупштине, ипакъ не была манѣ сважна іошть у оно време. Она е владала у Паризу; община была е нъой одана, и община е дотле дотерала, да е была постада прва власть у држави. Монтаняри покушавали су да овладаю съ разнымъ департаментима у Француской, устанавивши дописиванѣ у смотреню намѣра и поступања између варошкогъ Паризкогъ начальчества и остальи варошки поглаварства, ипакъ они нису сасвимъ успѣли, и департаменти были су по већој части наклонѣни нъіовымъ противницима, кои су одржавали нъіово добро мышлѣнѣ средствомъ кнѣжица и новина, кое е разпошиляо министеръ Роланъ, когъ су куђу монтаняри називали *уредъ явнѣо духа*, а нѣгове пріятель *сплеткарѣше*. Али осимъ саєдинѣна община, кое іймъ е пре или после морало испати за рукомъ, имали су іошть саєдинѣнѣ съ Якобинима. Овай клубъ, имаюћи найвећій упливъ, као найстаріи и найраспространитіи, промѣњивао е духъ у свакој кризи, безъ да е име променѣивао. Клубъ Паризскій быо е глава Якобинизма, и скоро суверенски владао е надъ другима. Монтаняри су га сасвимъ были овладали; они су већъ были одатле исключили Жирондены съ многимъ обтужаванѣмъ и досађиванѣмъ, и на мѣсто чланова одъ грађанства увели су Санкилоте. Жиронденима е само остало министерство, кое е поредъ противлѣнїя общине, было немоћно у Паризу. Монтаняри пакъ располагали су съ целомъ дѣйствителномъ силомъ у главној вароши, съ явнымъ духомъ преко Якобина, съ варошкимъ одѣленїями и съ предградїями преко Санкилота, найпослѣ съ бунтовницима преко варошкогъ начальчества.

Прва мѣра партия, почемъ су были заключили републику, буде да се потуку. Жирондени были су разлюћени збогъ убійства мѣе. Септембра, и они су съ гнушаванѣмъ гледали у конвенту оне люде, кои су то соувѣтовали и прописали. Двоица између остали побудили су найвеће негодованѣ: Робеспіеръ, за когъ су мыслили да тежи за тиранствомъ, и Мара, кои се е одъ почетка револуціе у своимъ новинама проглазіо за апостола убійства. Они су съ већимъ огорченѣмъ, него памеђу были обтужили Робеспіера; кои іошть не было тако страховитъ, да збогъ диктаторства буде обтуженъ. Нѣгови неприятельи, пребацујући му невѣроятне планове, и у свакомъ случаю немогавши ій доказати, сами су умножили нѣгово народолубіе и нѣгову важность.

Робеспіеръ, кои е играо тако страшну роллу у нашој револуціи, започео е у првомъ реду дѣйствовати. Пре тога, поредъ своіо свои усиљаваня, быо е онъ нижій у своіој партии: подъ уставодателномъ скупштиномъ были су други знаменити поглавари; подъ законодателномъ были су поглавари Бршо и Петіонъ: 8. Августа Дантонъ. У овимъ разнымъ епохама изявио се е противъ оны, кои су га помрачивали съ нъіовымъ гласомъ и народолубіемъ. Усредъ знатны особа прве скупштине, немогавши се одликовати, но само са простымъ своимъ мнѣніемъ, показао се е, као претеранный реформаторъ; у другой скупштине быо е постао уставнымъ, еръ су нѣгови супарници были обновительи, и онъ е Якобинима говоріо на користъ мира, еръ су нѣгови противници войну захтѣвали. Послѣ 10. Августа учіо е онъ у клубовима, како ће упропастити Жирондена, и доћи на мѣсто Дантона, свагда саєдиняваюћи стваръ свое суете са ствари светине. Овай човѣкъ, когъ су дарованїа была обична, и кои е имао суетанъ карактеръ, збогъ свое низкости чиніо се, да е међу послѣдњима, а то е велика полза у револуціи, и изъ свогъ самолюбїа тежіо е за првымъ степенемъ, све е чиніо, да се тамо попне, све е предузимао, да се одржи. Робеспіеръ имао е качества за тиранство; никакву выпрену душу, но просту; само єдну страсть, спољшность отечестволюбїа, заслуженый гласъ неподмїненя строгъ животъ и нимало негнушаванїи се одъ крови. Онъ е доказао, да се у грађанскимъ побунама неможе постићи политична срећа са своимъ духомъ, но са своимъ поступанѣмъ, и да е средній духъ, кои е тврдоглавъ, силніи, него выпренный духъ, кои се прекида. Треба такођеръ рећи, да е Робеспіеръ имао подпору грдне и фанатичне партає, кое е управление онъ тражіо, и подмагао начела послѣ довршене уставодателне скупштине. Ова секта имала е свое порекло изъ 18. столѣтїа, когъ е нѣва мнѣшїа представляла. Она е имала за символъ у полити *дружественіи уговоръ*, одъ Русо-а, у вѣри деизмъ *исповеданїа вѣре савоіскогъ викара*; она е доцнїе крозь нѣко време была све то удѣйствовала у уставу год. 1793. и у богопочитаню *врховногъ существа*. У разнымъ епохама револуціе было е више система и фанатизма него што се мыслило.

(Продуженѣ слѣдує.)

Опомене изъ детиньства краля римскогъ.

(Свршетакъ.)

И пре нег' што е госноя Маршандъ на дужность зовнула, чувствовала е већъ радость, кою іой е Господична С . . . причинила; али у пиесму, кое е нѣномъ сыну послати хтела, морало се іошть єдно уметути, да бы већегъ очаяника утѣшило, нег' што е нѣнѣ. Обе ове сазаклетнице на то се сагласе, да све досадне удале, и да тогъ дана часъ изберу, кадъ бы краљ римскїи нѣіово предузеће свршіо. Єдномъ га сама застапу, и господична С . . . дозове га єднимъ знакомъ главе к' себи, и говораше му полу—тїимъ гласомъ: — „Ако ми се обећате, да нећете ни найманѣ лармати, но само полако говорити, то ћу вамъ нешто приповедити, кое ће васъ яко обрадовати.“ — „Какву басну?“ питаше дете. — Не, праву истину. — „Е, добро,“ одговори онъ, спус-

тивши већ гласъ. — И вы ћете све чинити што вамъ и наложимъ? — Да бы јошть већу пазљивость показо, одговори само поклонившій се главомъ.

На еданъ мигъ Господична С. . . ., изиђе госпои Маршандъ полако изъ себе, и яви да е башъ садъ краљ римскій заспао; и за читањ сатъ не чу се у соби ни найманъгъ шума, у којой е онъ самъ са својомъ пріятельницомъ остао. Ова га е у пѣно крило узела, и приповедаше му, како е познавала едно дете нѣговы година, кое е отца врло великогъ човека и славногъ ратника имало. Алч едногъ дана изневере га пріятельи, коима се поверіо, и нѣговимъ га неприятельима издаду, кои га са собомъ врло далеко одвуку, и на одну голу стену оставе. Дете пазљиво слушае приповедку своє пріятельице, нѣгове очи почивау на нѣнимъ. — „Па шта се случило са сыномъ тога човека?“ питаше дете, кадъ е она едномъ застала. — „Сына су му предали пріятельима, кои су га одма к' себи узели, докъ несрећный отаць. . . . — „То га е сигурно яко опечалило?“ — „врло яко! ерѣ е онъ казао: „Кадъ бы само сына могъ кодъ мене имао, онда небы несрећанъ быо, али ме е сирото дете заборавило.“ — „Зарѣ га е истина нѣговъ сынъ заборавіо?“ — „Ахъ ніе! ерѣ е то греј свогъ отца заборавити; али почемъ е оно јошть мало, а о нѣговомъ отцу ништа му и никадъ нису говорили, ерѣ га нису волели, наравно да е редко на нѣга мыслило.“ — „Па то онда ништа ніе криво.“ — „Дабогме да ніе, али едногъ дана понуди му се неко тайно, са свимъ тайно, да свогъ у затвору налазећегъ се отца о себи извести; шта бы требало онда да то мало дете чини?“ — „Своме отцу писати.“ — „Али ніе умело писати.“ — „Зарѣ ніе никакву пріятельицу као я, имало?“ — „Есть, и оно е имало одну пріятельицу.“ — „То треба ню да моли, да на место нѣга пише.“ — „Али кадъ нѣгова пріятельица напише писмо, онда не може отца тако яко обрадовати, као кадъ бы му сынъ писао.“ — „На како бы се томе помоћи могло?“ — „Нѣгова бы му пріятельица руку водила, и помогла бы му да све оно напише, што бы свомъ отцу казати хтео.“ — „Зарѣ то може?“ — „Да богме да може, айде пробайте мало?“ — „Добро, оћу, оћу!“ — „Али у найвећой тишини.“ — Дете седе на столицу предъ еднимъ асталомъ, гди е већъ све спремно было; господична С. . . . стаяше и за нѣга, нагнувшій се у пола надъ нѣимъ, и докъ му е перо међ прсте намештала, говораше му: — „Вы ћете вашемъ отцу писати, кои е несрећанъ, я ћу вамъ помоћи да речи напишете, кое ми напредъ казали будете. А шта треба горе написати?“ — „Мой Любезный Отче! Ёлте, онъ е быо врло великій ратникъ.“ — „Есть, врло великій ратникъ.“ — „Е, онда морамъ додати, мой храбрый Отче! — Слѣдуюће речи затимъ изьявљывале су жалбу, што га више не може видити, ни на нѣговомъ крилу играти, и што га свако вече заградити не може. Господична С. . . . напише све до словца, што јой е нѣць младый пріятель диктирало. — „Треба ли јошть што да пишемъ?“ питаше е краљ наклонивши свою главу на ону руку, коя е нѣгову водила, и затимъ погледавшій е еднимъ срећнимъ о смейкомъ. — „Садъ бы требало да о вами пишете, о ономе, шта радите и шта мыслите.“ — Дете продужи и далѣ диктаранъ: „Я волемъ яко мою пріятельицу.“ — До-

бро, ал' онъ незна кою.“ — „А вы напиште своєручно доле: Нѣгова самъ пріятельица я, коя му руку водимъ.“ — Такође е споменуо нѣгове мисле игре, и напоследку е хтео казати да е Лове јошть кодъ нѣга, али му господична С. . . . одведе мысли опеть на тако несрећногъ и тако остављногъ прогнанника, и последнѣ нѣгове врсте, садржавале су детиньске изражае, кои бы оногъ отца побудили, кои свогъ сына никадъ више видити неће.

„Садъ морамо писмо затворити,“ говораше римскій краљ; и кадъ га е савіяти почео, осети одну руку, коя му одну витицу одъ нѣгове косе увати, и маказама одсече. Онъ се брзо окрену. — „Нашто то?“ говораше онъ гледаюћи господичну С. . . . Зашто е моя коса у писму нужна?“ — „Да бы отаць одъ васъ што имао.“

Ово писмо, и ова витица, тамо верно предато и недошавши у руке комесара, узнемиривали су дуже времена читаву Дипломацію, и были су едина утѣха Наполеону, за време нѣговогъ шестогодишнѣгъ заточенія.

М р в и ц е.

У одной вароши было е повнше позорштника, коима е посао рѣаво пролазіо. Едногъ дана рекне имъ управитель вароши, да едно представленъ на ползу сиротинѣ даду „та ми то свакій данъ чинимо“ одговоре они „ерѣ у целой овой вароши зацело нико нетрпи већу оскудицу одъ насъ.“

Простаць еданъ, кои ніе знао читати, добіе писмо одъ свои еродника и радъ е быо да види шта му пишу, али му се ніе свидило да и други то знаду; шта е дакле радіо? Онъ зовне еднога ѣака, да му писмо прочита, а да небы ѣакъ чуо, мете му своє руке на уши.

Кадъ е Паганини 1830 године изъ Бремена отишао, едне новине написале су му слѣдуюћій опроштай. „Срећанъ путь Паганини. Наше су уши пуње твои мелодія, али е и твоя каса пуња наши новаца!“

Една жена претила е своме мужу, кои е врло доцне кући долазіо, да ће врата затворити, ако се јошть кои путь задоцни. Онъ поверує томе, па зато, кадъ по свомъ обичаю у меяну пође, понесе и врата са собомъ.

Безпосличарѣ еданъ, кои е научіо свогъ Папагая само овимъ рѣчма „ко може о томе сумњати“ донесе га на казарѣ. Любитель Папагая упита га, колико иште за нѣга, а овай му одговори 100 рубія, нашто онъ ко изъ шале рекне Папагаю „вредиц'ли ты донета толико“, то може о томе сумњати“ одговори Папагай. Купцу се во врло допадне и купи га; али се лото покае, кадъ види, да Папагай ништа више осимъ ово неколико речи незна, и рекне „башъ самъ я нека будала, што самъ ову птицу купио“, а Папагай му по обичаю одговори „ко може о томе сумњати“.

Преварено Лукаство. Два войника бегунца, еданъ Французъ а другій Нѣмаць са Райне, осуђени су, да вуку коцку, кои ће одъ нѣи быти стрелянъ. Командантъ е хтео Нѣмцу избавити животъ, мислно е постићи то тимъ, ако метне у шеширѣ две куглице, одъ кои е една бела, а друга црна, обадве црне, па после Французу даде првенство, да онъ найпре вуче. Французъ е пакъ дознао

за ту сплетку, и осуетио е на слѣдуюћи начинъ. Онъ безъ икаквогъ противлѣня зграби едну одъ онихъ куглица, и прогута е съ изрезомъ najveћегъ очајна тако брзо, да нѣ нико опазити могао, какву е куглицу извукао. Затимъ се окрене своме полковнику и рече му: „Опростите ми мою наглостъ; у смртномъ страу незна човекъ, шта ради; но съ тиме нѣ ништа покварено, будући има јоштъ една куглица у шеширу. Ако е ова у шеширу бела, онда самъ ја црну прогутао, и онда ћу погинути, ако ли е пакъ у шеширу ова црна, онда самъ белу прогутао, и ослобођенъ.“

Еданъ млади принцъ, имао е ту слабу страну да е у друштву обично лагао или баръ истините догађае сасвимъ изопачавао. Едномъ е представљањ у дворскомъ театру нѣговогъ отца еданъ шалѣви комадъ, у комъ се слуга еднотъ паралаже звао Клитонъ. По свршеномъ представленю причао е млади принцъ друштву едну пресну измишљотину као какву неоспориму истину. Нѣговомъ е отцу додијало већ толико лаганъ, и да бы сина свога осрамотио, више онъ дворскогъ послужителя млада принца; „Клитоне! подај твоемъ господару едну чашу вина.“

— Еданъ писаръ на селу имао е написати едномъ путнику пасошъ. Онъ е био тада веома расејанъ и зато кадъ е дошло до личногъ описа, онъ напише слѣдујуће: Заниманіе: шеширѣја; лице: црно; очию: нема; нос: плавогъ; уста: 5 стопа и 3 палца; коса: неженънъ.

С т е ц и ш т а.

При суду окр. Пожаревачкогъ надъ массомъ пок. Николе Јанковића изъ Кобиља 31 Маја.

При суду окр. Валѣвскогъ надъ массомъ пок. Димитрія Дринчевића изъ Лукавца, 30 Маја.

При суду окр. Ђупрійскогъ надъ массомъ презадуж. Марка Атанацковића и нѣгови синова Косте и Крсте изъ Свилаенца 29 Маја.

При суду в. Београда надъ массомъ пок. Јована Велића иначе Тасића б. аласа 20 Маја.

При суду окр. Јагодинскогъ надъ массомъ пок. Николе Станковића изъ Рибара 3 Јуниа.

При суду окр. Шабачкогъ надъ массомъ пок. Стевана Поповића изъ Коцелѣве 4 Јуниа.

Л и ц и т а ц и е.

Нач. окр. Пожаревачкогъ продава ће добра Раице Миловановића изъ Ђадиковца 22, 23 и 24 Маја.

Нач. окр. Краинскогъ продава ће добра Јована Раиногъ изъ Текія 29, 30 и 31 Маја.

Нач. окр. Ђупрійскогъ продава ће добра Павла Лазића 6, 7 и 8 Јулиа.

Нач. окр. Крагуевачкогъ продава ће добра Радована Богосављивића изъ Тополе 22, 23 и 24 Маја.

Нач. окр. Ужичкогъ продава ће добра Милана Бончулића изъ Лелића 22, 23 и 24 Маја.

О Г Л А С И.

Подписаный продаемъ изъ слободне руке мой еданъ просторъ земль; подъ старомъ родномъ горомъ, постоећи преко могине у атару села Трина у окруж. Пожаревачкомъ кой се граничи, съ восточне стране до кривога раста на утрини реченогъ села, са западне стране до шанца Петра Митровића и нѣгове браће изъ Пожаревца, са сѣверне стране до старогъ друма, са јужне стране до ливада села Трина и коловозскогъ пута. Зато ко бы имао волю овай просторъ земль, кои се може за врло добру ливаду употребити, купити, нека се мени поради погодбе прјави.

У Смедереву, 25. Апр. 1857.

(2—3) АКСЕНТИЋ МИХАЙЛОВЪ.

Прак. канцеларіе среза подунавскогъ.

БРАЋА ВЕЛИЧКОВИЊИ У БЕОГРАДУ

преместили су своју трговину, која е до ђурђева дне ов. год. постояла у чаршии спрѣу седамъ звезда, у своју кућу на великой пјаци.

(2—3)

(3—3) Подписани препоручуе почитаемомъ публику садъ башъ изъ Беча дошавше готове ХАЛЪИНЕ, одъ разне величине, кроја и квалитета, подъ најевтинию цену. Наручбине такође примајосе. Стовариште е у кући г. Шоповића у чаршии.

ФИЛИПЪ МОРТОНЪ.

изъ Беча.

Свима кои су намерни да зидају цѣлсходне и лепе куће, као и онима кои би око Београда или ма гди у внутрености Србіе польска добра за премеравањ имали: нудимъ мое услуге као Архитектъ и Инженъръ у ван-дужноство доба, съ томъ приметбомъ,

да се послова изванъ Београда само за време годишнѣгъ школскогъ одмора примити могу.

(3—3) Професоръ Јосимовићъ.

(3—3) Подписаный снабдѣо е своју трговину са свакостручнимъ израђенимъ альпинама, зимнимъ и летнимъ и то како за одрастле тако и за децу, а и неизрађенимъ врло финимъ штофовима за летнѣ альпине. Осимъ тога добио самъ врло фини материя за гг. Свештенике и Калуђере, и у ставио самъ сваку наручбину што е брже могуће свршити. Што се цене тиче, я више одъ 10 на сто процента нетражимъ.

Димитрије Добринковићъ.
шнайф. спрѣу Лицея.

(1—3) Кодъ Тоше Поповића бирташа кодъ „Дампшифа“ има лепа Карловачка вина по два гроша ока. Ко жели на више узети може евтинѣ добити.

Издае Любомиръ Ш. Ненадовићъ.

У Књигопечатњи Княжества Србскогъ.